

1987 en 11 juli 1997 tot en met 30 juni 2012 (tijdvakken waarin [naam overleden echtgenoot] voor zijn 65e verjaardag niet verzekerd was). Samen is dat ruim 38 jaar. Voor elk jaar wordt een korting van 2% op de toeslag toegepast.

4.4.2. De rechtbank heeft terecht het beroep tegen bestreden besluit 2 ongegrond verklaard. Aangevallen uitspraak 2 zal dan ook worden bevestigd.

5. Er is aanleiding de Svb te veroordelen in de proceskosten van appellante voor zover die betrekking hebben op bestreden besluit 1. Deze worden begroot op € 2.100,= in beroep en in hoger beroep.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt aangevallen uitspraak 1;
- verklaart het beroep tegen bestreden besluit 1 gegrond;
- vernietigt bestreden besluit 1 voor zover daarbij de toeslag op het ouderdomspensioen van [naam overleden echtgenoot] is vastgesteld op 6% van de maximale toeslag;
- stelt deze toeslag vast op 24% van de maximale toeslag;
- bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het bestreden besluit 1;
- bevestigt aangevallen uitspraak 2;
- veroordeelt de Svb in de proceskosten van appellante tot een bedrag van € 2.100,=
- bepaalt dat de Svb het in zaak 18/4145 in beroep betaalde griffierecht van € 46,= vergoedt.

Diversen

214

Anders dan voorheen ziet de Raad geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval uit art. 6:13 Awb voortvloeit dat het beroep van appellant zich moet beperken tot de nadelige wijziging bij het bestreden besluit van zijn rechtspositie

Centrale Raad van Beroep
11 juni 2020, nr. 17/8279 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2020:1211
(Akkerman, Weyers, Smit-Colenbrander)
Noot E. van den Bogaard

Procesbelang. Wijziging rechtspositie na bezwaar werkgever. Ontvankelijk beroep. Redelijkerwijs geen verwijt geen bezwaar te hebben gemaakt. Besliscomponenten.

[Awb art. 6:13, 8:1]

Samenvatting: i. Omdat de rechtspositie van appellant met het bestreden besluit in zijn nadeel is gewijzigd, heeft appellant – anders dan door de ex-werkgever bij de rechtbank is betoogd – procesbelang bij zijn beroep.

ii. Daarnaast staat art. 6:13 Awb noch enig andere rechtsregel er aan in de weg dat appellant in een geval als dit tegen het bestreden besluit beroep instelt bij de bestuursrechter. Omdat het primaire besluit voor appellant gunstiger was, kan appellant redelijkerwijs niet worden verweten dat hij daartegen geen bezwaar heeft gemaakt.

iii. Dat appellant tegen het bestreden besluit gronden aanvoert die hij ook tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren doet hieraan niet af. Anders dan voorheen (zie ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536) ziet de Raad geen aanleiding voor het oordeel dat in dat geval uit art. 6:13 Awb voortvloeit dat het beroep van appellant zich dient te beperken tot de nadelige wijziging van zijn rechtspositie die met het bestreden besluit heeft plaatsgevonden. Van belang in dit verband is dat de wetgever met art. 6:13 Awb uitdrukkelijk geen argumentatieve of grondenfuik heeft willen introduceren. Een belanghebbende

wordt door het artikel uitsluitend beperkt in zijn mogelijkheid om beroep in te stellen tegen onderdelen van een besluit waartegen zijn bezwaren zich niet hebben gericht. Binnen de aldus beperkte omvang van een geschil mag hij echter nieuwe gronden aandragen. Omdat een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op grond van de Wet WIA naar vaste rechtspraak niet bestaat uit onderdelen maar uit besliscomponenten, brengt art. 6:13 Awb geen beperking aan in de gronden die appellants tegen de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling aanvoert.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 21 november 2017, 17/478 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)
[ex-werkgever] (ex-werkgever)

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. R. Meulenberg-ten Hoor, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Namens de ex-werkgever (derde-belanghebbende) heeft mr. L.E. Gilden te kennen gegeven als partij aan het geding te willen deelnemen.

Appellant heeft desgevraagd geen toestemming gegeven zijn medische gegevens aan de ex-werkgever ter kennisname te brengen.

De ex-werkgever heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 januari 2020. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. Meulenberg-ten Hoor. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door R. Spanjer. De ex-werkgever heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. N. Schenk.

Het onderzoek is heropend teneinde het Uwv gelegenheid te geven om te reageren op de nader ingebrachte stukken.

Het Uwv heeft een reactie ingediend.

Partijen hebben desgevraagd niet verklaard gebruik te willen maken van het recht om op een zitting te worden gehoord, waarna het onderzoek is gesloten.

Overwegingen

1.1. Appellant was laatstelijk werkzaam als bakker voor 38,03 uur per week bij de ex-werkgever. Op 2 april 2014 is appellant voor deze werkzaamheden uitgevallen. Bij besluit van 3 maart 2016 heeft het Uwv aan appellant met ingang van 30 maart 2016 een WGA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend, waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid op 56,83% is vastgesteld.

1.2. De ex-werkgever heeft tegen het besluit van 3 maart 2016 bezwaar gemaakt. In het kader daarvan heeft een verzekeringsarts bezwaar en beroep van het Uwv appellant onderzocht op het spreekuur van 24 oktober 2016 en informatie opgevraagd bij de behandelend sector. Deze verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft de beperkingen van appellant weergegeven in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 28 november 2016. Een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep van het Uwv heeft vervolgens een van de functies verworpen, daarvoor een andere functie in de plaats gesteld en de mate van arbeidsongeschiktheid opnieuw berekend.

1.3. Bij beslissing op bezwaar van 10 januari 2017 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van de ex-werkgever onder verwijzing naar de rapporten van de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep gegrond verklaard. Het Uwv heeft de mate van arbeidsongeschiktheid van appellant vastgesteld op 38,51%.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft overwogen dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep met beide partijen heeft gesproken en dat hij tot de conclusie is gekomen dat hij zich niet geheel kan vinden in de door de verzekeringsarts opgestelde FML. Op grond van aanvullende gegevens van de orthopedisch chirurg zijn er volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep minder kniebepkeringen dan in de FML wordt aangegeven. Er is geen indicatie voor een urenbeperking en met de ervaren stress wordt volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep adequaat rekening gehouden in de FML. Op 28 november 2016 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep een gewijzigde FML opgesteld. Appellant heeft in beroep een schrijven ingebracht van internist prof. dr. A. Kroon van 1 november 2016. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft kennis genomen van

deze bevindingen en in haar rapport van 20 april 2017 gemotiveerd dat deze informatie geen aanleiding geeft om het ingenomen standpunt te wijzigen. De rechtbank ziet geen aanleiding om te twijfelen aan de door de verzekeringsarts bezwaar en beroep vastgestelde beperkingen per 30 maart 2016. De schatting in bezwaar is gebaseerd op de functies van samensteller elektronische apparatuur, wikkelaar (SBC-code 267050), machinebediende inpak-/verpakkingsmachine (SBC-code 271093) en administratief ondersteunend medewerker (SBC-code 315100). Met het Uwv is de rechtbank van oordeel dat appelland in staat kan worden geacht deze functies te vervullen.

3.1. Appelland heeft in hoger beroep de in beroep aangevoerde gronden herhaald. Daar heeft hij aan toegevoegd dat hij op een aantal items zwaarder beperkt is. Zo had het Uwv volgens hem ook beperkingen moeten aannemen op het item 1.7 handelingstempo en had een urenbeperking moeten worden aangenomen. Daarnaast hadden zwaardere beperkingen moeten worden aangenomen op de items 2.8, omgaan met conflicten, 2.12, 4.14 in verband met knieklachten en hadden zwaardere beperkingen moeten worden aangenomen op de aspecten 4.18, 4.19, 4.20 en 5.3 en 5.4 omdat appelland niet vier uur per dag staand werkzaam kan zijn. Daarnaast zijn de geselecteerde functies niet passend voor appelland.

3.2. Het Uwv heeft bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit. Daarnaast heeft het Uwv gesteld dat appelland geen bezwaar heeft gemaakt tegen het primaire besluit waarbij zijn mate van arbeidsongeschiktheid op 56,83% is vastgesteld. Dit brengt volgens het Uwv met zich mee dat in beroep en hoger beroep slechts de verslechtering die in het bestreden besluit heeft plaatsgevonden doordat de mate van arbeidsongeschiktheid in bezwaar op 38,51% is vastgesteld ter toetsing voorligt.

3.3. De ex-werkgever heeft zijn standpunt herhaald dat appelland geen procesbelang heeft bij het ingestelde beroep omdat de verlaging van zijn arbeidsongeschiktheidspercentage geen gevolgen heeft voor de hoogte van de WGA-uitkering.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Naar aanleiding van het door de ex-werkgever ingediende bezwaar heeft het Uwv bij het bestreden besluit het arbeidsongeschiktheidspercentage van appelland verlaagd. Hoewel de bij het primaire besluit toegekende WGA-uitkering daarmee voor wat betreft de hoogte en duur onge-

wijzigd blijft, heeft deze wijziging naar vaste rechtspraak nadelige gevolgen voor de rechtspositie van appelland in verband met de hogere inkomenseis (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 15 januari 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1). Nu de rechtspositie van appelland met het bestreden besluit in zijn nadeel is gewijzigd, heeft appelland – anders dan door de ex-werkgever bij de rechtbank is betoogd – procesbelang bij zijn beroep. Daarnaast staat artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) noch enig andere rechtsregel er aan in de weg dat appelland in een geval als dit tegen het bestreden besluit beroep instelt bij de bestuursrechter. Aangezien het primaire besluit voor appelland gunstiger was, kan appelland redelijkerwijs niet worden verweten dat hij daartegen geen bezwaar heeft gemaakt. Dat appelland tegen het bestreden besluit gronden aanvoert die hij ook tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren doet hieraan niet af. Anders dan voorheen (onder meer de uitspraak van de Raad van 30 januari 2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536) ziet de Raad geen aanleiding voor het oordeel dat in dat geval uit artikel 6:13 van de Awb voortvloeit dat het beroep van appelland zich dient te beperken tot de nadelige wijziging van zijn rechtspositie die met het bestreden besluit heeft plaatsgevonden. Van belang in dit verband is dat de wetgever met artikel 6:13 van de Awb uitdrukkelijk geen argumentatieve of grondenfuik heeft willen introduceren (Kamerstukken II 2004/05, 29 421, nr. 11). Een belanghebbende wordt door het artikel uitsluitend beperkt in zijn mogelijkheid om beroep in te stellen tegen onderdelen van een besluit waartegen zijn bezwaren zich niet hebben gericht. Binnen de aldus beperkte omvang van een geschil mag hij echter nieuwe gronden aandragen. Nu een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op grond van de wet WIA naar vaste rechtspraak niet bestaat uit onderdelen maar uit besliscomponenten, brengt artikel 6:13 van de Awb geen beperking aan in de gronden die appelland tegen de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling aanvoert.

4.2. Appelland wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat hij zwaarder beperkt is dan het Uwv heeft aangenomen. Wat over de medische beoordeling door de rechtbank in de aangevallen uitspraak is overwogen, wordt onderschreven. Het Uwv heeft met het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 28 november 2016 deugdelijk gemotiveerd dat in de FML van 28

november 2016 voldoende rekening is gehouden met de beperkingen van appellant. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft overtuigend gemotiveerd dat hij in de medische informatie van de dermatoloog en de longarts geen aanleiding ziet voor een urenbeperking en dat ook daarnaast geen ziekelijke stoornis aanwijsbaar is die een urenbeperking noodzakelijk maakt. In de FML wordt rekening gehouden met de diverse therapieën die door appellant werden gevolgd. Met de rechtbank wordt eveneens geoordeeld dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep overtuigend heeft toegelicht dat er op grond van de aanvullende gegevens van de orthopeed minder kniebeperkingen voor appellant gelden dan in de FML van 11 februari 2016 is vermeld. Staan en lopen is volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep toegestaan tot maximaal een uur aaneengesloten en mag in totaliteit tot 4 uur per dag voorkomen. De belastbaarheid van de knie is ook ruimer gebleken en heeft aanleiding gegeven de vier items rondom de kniebeperking bij te stellen. Het Uvw heeft met het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 20 april 2017 eveneens overtuigend gemotiveerd dat de informatie van de behandelend internist geen aanleiding geeft tot het aannemen van zwaardere beperkingen.

4.3. Appellant heeft in hoger beroep een eindrapport van het behandeltraject bij PHI en brieven van 17 december 2018 en 24 maart 2019 van cardioloog Visser overgelegd. Deze informatie en wat appellant in hoger beroep, mede onder verwijzing naar de in beroep overgelegde informatie, heeft aangevoerd, geeft geen aanleiding anders te oordelen dan de rechtbank heeft gedaan. Uit het rapport van PHI blijkt dat appellant eerst op 16 mei 2017 met een interdisciplinair behandeltraject is gestart. Het eindrapport ziet dus niet op de datum in geding van 30 maart 2016. Dit geldt eveneens voor de door de cardioloog Visser in december 2018 vastgestelde aandoening CVS. Over de brieven van cardioloog Visser heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in zijn rapport van 19 februari 2020 voorts overtuigend gemotiveerd waarom er gerede twijfel bestaat over de door de cardioloog in december 2018 bij appellant vastgestelde inspanningsbeperking. Appellant heeft een normale longfunctie waar bij afwezigheid van cardiale klachten tevens mag worden uitgegaan van een normale hartfunctie. De inspanningsbeperking is vanuit dat oogpunt

dan ook niet te verklaren. Het gegeven dat er in december 2018 gesproken wordt van een geringe tot matige vorm van CVS en vier maanden later van een ernstige vorm kan de door de cardioloog vastgestelde zeer beperkte belastbaarheid volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep evenmin verklaren. Bovendien heeft inactiviteit veeleer een anti-revaliderende en contra-effectieve werking.

4.4. Bij het ontbreken van twijfel aan de juistheid van de medische grondslag van het bestreden besluit is er geen reden om een medisch deskundige te benoemen. Het verzoek van appellant wordt daarom afgewezen.

4.5. Uitgaande van de juistheid van de FML van 28 november 2016 wordt met de rechtbank geoordeeld dat de functies die aan het bestreden besluit ten grondslag zijn gelegd, gelet op de aan deze functies verbonden belastende factoren, in medisch opzicht passend zijn voor appellant. Wat betreft de geschiktheid van de voor appellant geselecteerde functies heeft de rechtbank met juistheid overwogen dat deze afdoende is gemotiveerd. Verwezen wordt naar het Resultaat functiebeoordeling van de voorbeeldfuncties en de toelichting van de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep op de signaleringen van mogelijke overschrijdingen van de belastbaarheid van appellant in de rapporten van 3 januari 2017 en 2 mei 2017.

4.6. Uit het voorgaande volgt dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

1. Bij 'Anders dan voorheen ...' moeten we altijd even rechtop gaan zitten en opletten: hoe was het dan voorheen, wat is er anders geworden en hoe anders is dat precies?

In de hier opgenomen uitspraak geeft de CRvB een koerswijziging aan op het terrein van besluitonderdelen en besliscomponenten. Bij nadere beschouwing is echter niet zozeer sprake van een wijziging van koers, maar van bestendinging daarvan.

2. Maar eerst de casus. Het UWV kent aan appellant per einde wachttijd een loongerelateerde WGA-uitkering toe berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 56,83%. Zijn werkgever maakt tegen dat besluit bezwaar, appellant zelf niet. Het resultaat van dat bezwaar is dat de mate van arbeidsongeschiktheid per einde wachttijd wordt vastgesteld op 38,51%. Dat heeft geen gevolgen voor de hoogte en duur van de per einde wachttijd toegekende loongerelateerde uitkering, maar wel voor de inkomenseis en de hoogte van de na afloop van de loongerelateerde uitkering toe te kennen vervolguikering, mocht appellant niet aan die (verhoogde) inkomenseis kunnen voldoen: bij een arbeidsongeschiktheid van 55-65% is de vervolguikering 42% van het wettelijk minimumloon en bij een arbeidsongeschiktheid van 35-45% is dat 28% van het minimumloon.

Appellant gaat in beroep tegen dit besluit en voert daarbij gronden aan, die hij ook in bezwaar tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren. De rechtbank ziet in deze gronden geen reden tot twijfel aan de juistheid van de medische en arbeidskundige grondslag en verklaart het beroep ongegrond. In hoger beroep herhaalt appellant zijn in beroep aangevoerde gronden en voegt daar nog het een en ander aan toe. So far so good en weinig bijzonders aan de horizon. In hoger beroep stelt het UWV echter dat het gegeven dat appellant zelf geen bezwaar heeft gemaakt tegen het primaire besluit, ertoe dient te leiden dat de *omvang van het geding* wordt beperkt tot de verlaging van het arbeidsongeschiktheidspercentage van 56,83% tot 38,51%. Voor dat standpunt is steun te vinden in ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536; of het UWV zich daar ook op heeft beroepen, blijkt echter niet uit de uitspraak.

De werkgever stelt zelfs dat appellant überhaupt niet in zijn beroep had mogen worden ontvangen, omdat hij daarbij geen *procesbelang* heeft. Immers, de verlaging van het arbeidsongeschiktheidspercentage heeft geen gevolgen voor de hoogte en duur van de in het primaire besluit toegekende loongerelateerde uitkering.

3. Met dit laatste argument maakt de CRvB in r.o. 4.1 korte metten: de verlaging van het arbeidsongeschiktheidspercentage leidt tot een hogere inkomenseis en heeft daarmee nadelige gevolgen voor de rechtspositie van appellant. Daarmee is zijn procesbelang gegeven.

4. De door het UWV voorgestane beperking van de omvang van het geding vindt zijn grond in art. 6:13 Awb. Daaromtrent overweegt de CRvB in het vervolg van r.o. 4.1 dat 'artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) noch enig andere rechtsregel er aan in de weg (staat) dat appellant in een geval als dit tegen het bestreden besluit beroep instelt bij de bestuursrechter. Aangezien het primaire besluit voor appellant gunstiger was, kan appellant redelijkerwijs niet worden verweten dat hij daartegen geen bezwaar heeft gemaakt.'

Hoewel ik instem met het oordeel dat art. 6:13 Awb niet in de weg staat aan het instellen van beroep, lijkt mij de redenering van de CRvB niet juist. Dat het primaire besluit gunstiger was dan het besluit op bezwaar, kan pas na afloop van de bezwaarprocedure worden vastgesteld. En hoe de *afloop* van de bezwaarprocedure van invloed kan zijn op de beslissing die appellant *voorafgaand* aan diezelfde bezwaarprocedure moet nemen, ontgaat mij. Die beslissing moet hij immers nemen binnen zes weken na bekendmaking van het primaire besluit en op dat moment was op het bezwaar van de werkgever nog niet beslist. De redenering laat zich dan ook herkennen als de drogreden die bekend is onder de naam '*post hoc ergo propter hoc*' ('daarna, dus daardoor', zie F. van Eemeren and R. Grootendorst, *Dat heeft u mij niet horen zeggen... Drogredenen van A tot Z*, Amsterdam: Uitgeverij Contact 1994, p. 80).

Of appellant kan worden verweten dat hij geen bezwaar heeft gemaakt, is afhankelijk van de *redenen waarom* hij dat niet heeft gedaan. Daarbij is in het bijzonder van belang of dat een gevolg is geweest van overleg met de werkgever. Als de werkgever aan appellant heeft gezegd dat hij bezwaar zal maken en dat tijdens die bezwaarprocedure een 'herkeuring' zal plaatsvinden (leken-taal voor het juridische begrip 'volledige heroverweging'), dan is het niet verwonderlijk als appellant heeft gemeend dat hij dan zelf niets meer hoefde te doen. In dergelijke omstandigheden kan appellant inderdaad niet worden verweten niet (ook) zelf bezwaar te hebben gemaakt. Maar of die omstandigheden zich inderdaad hebben voorgedaan, blijkt niet uit de uitspraak; uit de uitspraak blijkt zelfs niet of de reden waarom appellant zelf geen bezwaar heeft gemaakt, überhaupt (al dan niet op zitting) aan de orde is gekomen.

5. Wat wel uit de uitspraak blijkt, is dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep appelland op zijn spreekuur heeft onderzocht en informatie bij de behandelend sector heeft opgevraagd. Dat betekent dat het feit dat appelland niet ook zelf bezwaar heeft gemaakt, niet heeft geleid tot een beperktere omvang van de beoordeling in bezwaar. Daarom is het niet aannemelijk dat als appelland de door hem in beroep en hoger beroep aangevoerde gronden al eerder in bezwaar zou hebben aangevoerd, dat tot een andere uitkomst van die beoordeling zou hebben geleid. Dat wordt bevestigd doordat het UWV inhoudelijk op die gronden heeft gereageerd en daarin geen aanleiding heeft gezien om tot een ander standpunt te komen. Dat die gronden eerst tijdens de procedure in (hoger) beroep zijn aangevoerd, heeft de procesuele positie van het UWV dan ook niet benadeeld. Dan is er ook geen reden om de omvang van de toetsing door de rechter te beperken.

6. Daarmee komen we bij het scharnierpunt tussen de ontvankelijkheid en de omvang van het geding. De CRvB vervolgt: 'Dat appelland tegen het bestreden besluit gronden aanvoert die hij ook tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren doet hieraan niet af. Anders dan voorheen (onder meer de uitspraak van de Raad van 30 januari 2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536) ziet de Raad geen aanleiding voor het oordeel dat in dat geval uit artikel 6:13 van de Awb voortvloeit dat het beroep van appelland zich dient te beperken tot de nadelige wijziging van zijn rechtspositie die met het bestreden besluit heeft plaatsgevonden (cursivering EvdB).'

7. De eerste vraag die nu opkomt, is of de casus uit ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536 voldoende vergelijkbaar is met de nu beoordeelde casus. Dat is inderdaad het geval, zij het dat de rollen van werkgever en werknemer zijn omgedraaid: in ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536 is het de werknemer die bezwaar maakt tegen de toekenning van een WAO-uitkering op basis van 15-25% arbeidsongeschiktheid en gaat de werkgever in beroep tegen het besluit op bezwaar waarbij de arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 25-35%. In die casus oordeelde de CRvB dat het de werkgever wel kon worden verweten dat hij geen bezwaar had gemaakt, maar dat '(g)elet op het oogmerk van deze bepaling, (...) artikel 6:13 van de Awb er echter niet aan in de weg (staat) dat appelland desondanks – ontvankelijk – beroep instelt tegen het besluit van 10 september 2002 voor zover dat

besluit een wijziging aanbrengt in de bij het besluit van 26 februari 2002 vastgestelde rechtspositie van werknemer en daarenboven deze wijziging voor haar nadelig is. Dit betekent dat in deze procedure slechts de wijziging van de arbeidsongeschiktheidsklasse van 15 tot 25% naar 25 tot 35% per 24 september 2001 aan de orde is (cursivering EvdB).' Precies het standpunt dat het UWV in de onderhavige procedure inneemt.

8. Maar wat betekent dat eigenlijk in concreto? Om het geding te beperken tot de in bezwaar aangebrachte wijziging in het arbeidsongeschiktheidspercentage, moet worden gekeken welk onderdeel van de beoordeling tot die wijziging van het percentage heeft geleid. Is dat alleen het gevolg van een gewijzigde vaststelling van het maatmaninkomen, dan is het geding beperkt tot de beoordeling daarvan.

Is echter de wijziging het gevolg van een wijziging in de FML en/of de *geduide functies*, dan komt die beperking erop neer dat de in primo vastgestelde FML en *geduide functies in rechte onaanastbaar* worden geacht en de beoordeling wordt beperkt tot de daarin aangebrachte wijzigingen (strikt juridisch is dat niet juist, omdat het enige dat in rechte onaanastbaar kan worden, het besluit zelf is en de uit dat besluit voortvloeiende rechtsgevolgen; maar omdat de wijziging die het besluit op bezwaar brengt ten opzichte van het primaire besluit, het gevolg is van een wijziging in de onderliggende FML en *geduide functies*, impliceert deze beperking dat de in primo vastgestelde FML en *geduide functies* – voor zover die in bezwaar zijn gehandhaafd – in de procedure voor de rechter voor juist moeten worden gehouden en niet meer ter discussie kunnen worden gesteld, ergo: in rechte onaanastbaar zijn).

De vraag is echter in hoeverre het mogelijk is om in beroep een in bezwaar aangenomen wijziging van de belastbaarheid te beoordelen zonder daarbij de medische grondslag in zijn geheel te betrekken. Voor veel onderdelen van de FML geldt immers dat zij een relatie hebben met andere onderdelen en in onderlinge samenhang moeten worden beoordeeld. Kortom, dit is een benadering die gemakkelijk op praktische problemen kan stuiten.

9. Maar dat is niet de reden voor de koerswijziging van de CRvB, die r.o. 4.1 vervolgt: 'Van belang in dit verband is dat de wetgever met artikel 6:13 van de Awb uitdrukkelijk *geen argumentatie-*

ve of grondenfuik heeft willen introduceren (Kamerstukken II 2004/05, 29 421, nr. 11). Een belanghebbende wordt door het artikel *uitsluitend* beperkt in zijn mogelijkheid om beroep in te stellen tegen *onderdelen* van een besluit waartegen zijn bezwaren zich niet hebben gericht. Binnen de aldus beperkte omvang van een geschil mag hij echter *nieuwe gronden* aandragen. Nu een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op grond van de wet WIA naar vaste rechtspraak *niet bestaat uit onderdelen* maar uit *besliscomponenten*, brengt artikel 6:13 van de Awb geen beperking aan in de gronden die appelland tegen de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling aanvoert (cur-sivering EvdB).

10. Naar mijn gevoel is dit niet zozeer een wijziging van koers, maar een bestendinging van de vaste rechtspraak over besluitonderdelen en besliscomponenten en sluit de uitspraak naadloos aan bij eerdere uitspraken waarbij de CRvB steeds meer elementen die een rol spelen bij de totstandkoming van een besluit over het recht op en de hoogte van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, als besliscomponent heeft gekwalificeerd. Zo overwoog de CRvB in zijn uitspraak van 13 mei 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BD1231, «USZ» 2008/194, m.nt. Red. (zie ook de uitgebreide noot van L.J.M. Timmermans onder deze uitspraak in «JB» 2008/150), 'dat de *arbeidskundige component* van een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling niet is aan te merken als een zelfstandig deelbesluit en (...) dat een *arbeidsongeschiktheidsbeoordeling* derhalve ook niet bestaat uit onderdelen van een besluit als bedoeld in (de wetsgeschiedenis van) artikel 6:13 van de Algemene wet bestuursrecht', zodat 'voor gedeeltelijke vernietiging geen plaats is'. Met verwijzing naar deze uitspraak oordeelde de CRvB vervolgens in zijn uitspraken van 30 september 2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9225, «USZ» 2009/320, m.nt. Red., ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053, «USZ» 2009/322, en ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226, «USZ» 2009/321, dat 'de (vaststelling van de) *inkomenseis* als een besliscomponent (is) aan te merken' en met verwijzing naar deze uitspraken van 13 mei 2008 en 30 september 2009 voegde de CRvB in zijn uitspraak van 15 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BW8531, daaraan toe dat '(o)k het aspect *dagloon* (...) anders dan tot op heden uit de rechtspraak van de Raad kon worden afgeleid niet als zelfstandig deelbesluit (is) aan te merken' (cur-sivering EvdB).

De benadering van ECLI:NL:CRVB:2009:BH1536 past niet in die lijn en daarom is het verlaten daarvan niet zozeer een wijziging van koers, maar het opruimen van een anomalie met een bestendinging van een andere, meeromvattende koers.

11. De tweede vraag is wat de CRvB precies bedoelt met 'in dat geval'. Doelt hij daarmee op het gegeven dat appelland tegen het besluit op bezwaar gronden aanvoert die hij ook tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren, of doelt hij daarmee op het gegeven dat appelland zelf geen bezwaar had gemaakt, maar pas is opgekomen tegen het op het bezwaar van zijn werkgever genomen besluit?

Taalkundig verwijst 'in dat geval' naar het in de daaraan voorafgaande zin genoemde feit dat appelland tegen het besluit op bezwaar gronden aanvoert die hij ook tegen het primaire besluit had kunnen aanvoeren. Maar inhoudelijk bedoelt de CRvB dat het feit dat appelland zelf geen bezwaar heeft gemaakt, er niet aan in de weg staat dat hij in beroep tegen het op het bezwaar van zijn werkgever genomen besluit alle aspecten die een rol spelen bij de vaststelling van het recht op en de hoogte van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering, aan de orde kan stellen.

12. De consequentie van deze rechtspraak is tweeledig. In de eerste plaats kunnen bij *ieder* nieuw besluit over het recht op en/of de hoogte van een arbeidsongeschiktheidsuitkering *alle* elementen die bij de totstandkoming daarvan een rol spelen, *volledig* worden getoetst.

In de tweede plaats kunnen in beroep zowel de werkgever als de werknemer alle aspecten van de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling aan de orde stellen, zelfs als hij daaraan voorafgaand *niet zelf* in bezwaar is gegaan. Maar let wel: dat geldt alleen als in bezwaar de mate van arbeidsongeschiktheid *ten nadele* van hem is gewijzigd. Als de mate van arbeidsongeschiktheid niet is gewijzigd of ten voordele van hem is gewijzigd, neem ik aan dat art. 6:13 Awb wel degelijk kan worden tegengeworpen. Niet procederen is ook riskeren.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ